

Les concessions d'Esquerra

El panorama polític resultant de les eleccions del passat u de novembre ha posat en evidència la ja més que dubtosa voluntat independentista d'ERC. Si hom encara creia, ingènuament, que era aquesta formació qui possibilitava l'arribada de l'independentisme a l'arc parlamentari s'adonarà ara que aquesta reivindicació ha passat a ser orfe a la màxima institució legislativa del país.

Lluny han quedat la força de les declaracions de la cúpula d'Esquerra durant la precampanya de les autonòmiques de 2003. Fermesa davant l'Estat i reafirmació nacional, sinceritat i compromís amb la ciutadania, polítiques d'esquerres i defensa del territori. Aspectes que aconseguiren projectar la formació fins a assolir 23 diputats i, el que és més rellevant, la il·lusió de l'electorat i la confiança en relació al bon govern de la representació obtinguda. Nasqué el tripartit tot i la possibilitat de mantenir-se a la oposició i no haver de renunciar a res. S'excusaren en la necessitat d'impulsar un canvi de colors al Principat després de més de vint anys de govern conservador.

La inestabilitat governamental ha estat quelcom apreciable al llarg de la legislatura. I no tan sols per la complexitat ideològica de la coalició sinó també per les desqualificacions ferotges i intents de desestabilització propiciats per diferents sectors. Recordem, a tall d'anècdota per alguns i a tall d'aspecte ineludible per altres, que Esquerra ha renunciat i vulnerat diferents aspectes del programa polític i promeses realitzades amb anterioritat als comicis de 2003. Poc abans de convocar-se anticipadament eleccions pel passat u de novembre, la formació republicana fou expulsada del Govern i menyspreada pels seus socis.

Els humans som els únics que ensopeguem dues vegades amb la mateixa pedra. Esquerra no ha volgut ser menys i ha donat la presidència del nostre país a José Montilla, ex ministre espanyol, i al PSC, branca autonòmica del PSOE. Un càrrec que ni els propis socialistes *maragallistes* li han volgut proporcionar. Esquerra haurà de desplegar un Estatut el qual ella mateixa desaprovà i, a la vegada, haurà de claudicar a favor de grans infraestructures com la interconnexió elèctrica de molta alta tensió amb França o el quart cinturó. I aquesta vegada ja no serà vàlida l'excusa de senyalar al PSC i al seu pes polític dins la coalició. El Govern i la seva obra és quelcom col·lectiu, una realitat única.

Les eleccions de novembre d'enguany es presentaven com una segona i benèvola oportunitat per redirigir el rumb d'Esquerra. L'oposició era una opció més que encertada i possible. Tanmateix, la formació republicana ha tornat a deixar de banda els seus teòrics principis pre electorals per tornar a donar pas als pràctics post electorals. Ideologia enfront poder.

Impera la necessitat de la unitat dels independentistes i el consegüent sorgiment d'una realitat política, ara per ara inexistent, que porti al Parlament la voluntat d'autodeterminació i les polítiques d'esquerres. A vosaltres, ERC, la prudència i l'afany de poder us han fet traïdors.